

dins tu la perla grisa
se convertí en rubí!
Tú veres esquexarli
el drap de vil escòria,
tu veres com li dava
les vestes de victòria,
y com, Booz munfich,
el Rey de l'alta glòria,
amb una espigolera
lo talem compartí!»

LLORENS RIBER Y CAMPINS.

En sortint de la fàbrica

Al sentir tocar las set, el Tonet despenjà l'americana, s'espolsà'ls flocs d'encenalls, y com si l'empayessin se n'anà carretera avall. La major part dels dias se trobava allà abaix, al cap de la població ab la Teresa, que sortia de la fàbrica. L'acompanyava un bon tros, fins a la cantonada de casa d'ella.

Pero aquell dia, al Tonet n'hi passava alguna de grossa. Ell, tant treballador y tan llest de mans, el jornal no l'havia pas afanyat, Valga que l'amo, á pesar de ser tant cridaner y sense solta, l'estimava, que sinó, hi hauria hagut una sarracina del diantre.

—¿Y, donchs, Tonet, que no't trobas bé?—li feu l'amo.

—Sí—contestá ell, apretant la garlopa, y tot menjantse aquell mot, com si realment li dolgués haverlo dit.

Quan l'amo va haver girat l'esquena, l'aprenent, que tenia més de malícia que d'home, va fer una ganyota y's posá la má al cor. Ab lo primer, volia indicar affició, y ab lo segon, mal d'amor.

L'Antonnet comprengué l'indirecta. Furiós agafá'l martell ab intent de clavarlo entre cap y coll del baylet. Però repensantse, el deixá anar sobre'l banch, y tornant ab cert deixament á pendre la garlopa, continuá pulint, malhumorat, el tros de fusta en qu'estona ha treballava.

El baylet, realisat son acte de burleta, va sentir compassió del fadrí. Si hagués gosat, n'hauria de mana perdó. Obehint á n'aquell impuls, pensá parlarli de la Teresa; li semblá qu'alló li seria grat. Titubejà llarga estona; temps que li serví per anari

rumiant com li diria, y perque en Tonst s'anés refredant de la malavolensa que pogués encara tenirli.

Si el baylet titubejà, no era realment per aixó; ab tot y sos pochos anys, comprenia que no eran pas cosas bonas lo que volia trásmetreli. Però, bonas ó dolentas, havia reparat que mentres fos parlarli de la Teresa, no sols s'hi dalía, sino que cercava ocasió pera parlarne.

D'altra part, havia servit de recader varias vegadas. Era, ademés, l'espíeta constant de quant feya la Teresa. Precisament en aquella temporada tenia donadas mostras de lo molt que valia per aquests enredos. Ell, ab sa vigilancia havia descubert que un estudiant feya l'aleta á la Teresa, y que aquesta no s'hi mostrava pas del tot esquerra.

Confiat en la importancia de la seva persona, va acostarse al banch del fadrí, y sens cumpliments digué:

—Avuy hi vist á la Teresa.

El Tonet va ferse'l desentés; però va deixar de ribotejar, y com si n'estés distret y no escoltés al baylet, comensá á caragolar un cigarro.

—No sols l'hi vista, sino que fins hi he enrahonat, —afegí'l baylet ab cert tó misteriós.

—¿Enrahonat y tot?—feu l'Antonnet no poguentse contenir, obrint sos ulls lluminosos y disposantse á escoltar.

L'aprenent no sabia com ferho. El fadrí li doná'l cigaret que s'acabava de fer, y trayentse la petaca se'n comensá un altre.

El baylet imosat, sens dupte per la gravetat del assumpto, doná una pipada al cigarret, se feu sortir ab estudiada manera'l fum pel nas y va dir:

—La soch atrapada ab l'estudiant.

—¿Ab l'estudiant?—preguntá l'Antonnet, adolorit, com si li haguessin punxat el cor.

—Ab l'estudiant—afegí'l baylet, com segur de lo que deya.—No t'ho havia volgut dir abans... ja fa molts dias que s'hi troban á la cantonada més avall de casa la Teresa.

La fesomia del Antonnet se contragué; la punxada havia arribat al fondo.

—Peró avuy—continuá'l baylet animantse y prenentsho ab un interés com si fos cosa propia,—avuy he dicidit destorbarlos, qu'ella ho vejés que jo ho sabia... La Teresa al veures descoberta se'n ha despedit á corre-cuyta... Hem anat junts un rato...